

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 67/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného JUDr. Alicou Petrovskou Homzovou, Moyzesova 46, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/1/2017 z 11. apríla 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/8/2018 zo 7. júna 2021 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 67/2025-13 zo 6. februára 2025 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4To/1/2017 z 11. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/8/2018 zo 7. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol. Navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/14/07 z 9. augusta 2016 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) uznaný za vinného v bode 1 z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej

skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005; v bodoch 7 a 8 z pokračovacích trestných činov poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 30. júna 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 a výtržníctva podľa § 202 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005; v bode 9 z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. júla 2004; v bode 11 z trestných činov ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, výtržníctva podľa § 202 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. marca 2005; a v bode 19 z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. júna 2005, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

3. Napadnutým rozsudkom bol prvostupňový rozsudok zrušený vo výroku o vine sťažovateľa vo vzťahu k skutku v bode 1 a taktiež vo výroku o treste, a najvyšší súd sťažovateľa uznal za vinného v bode 1 z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, pričom mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

4. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ podal dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že na svoju námietku nedostatočného odôvodnenia výroku o treste nedostal zo strany najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a ani ako súdu dovolacieho žiadnu odpoveď. Ďalej uvádza, že najvyšší súd nedal žiadnu odpoveď ani na jeho námietky týkajúce sa pochybností o jednotlivých skutkových zisteniach, o nezákonnosti výpovede chráneného svedka a o nezákonnom spôsobe vedenia konania. Taktiež nedostal presvedčivú odpoveď na svoju námietku o nevykonaní ním navrhovaných dôkazov. Najvyšší súd sa nevysporiadal ani s jeho námietkou účelového vylúčovania žalovaných skutkov na samostatné konanie a ich následného spájania, čím podľa sťažovateľa došlo k situácii, že jeho trestná vec nemohla byť preskúmaná a posudzovaná vo všetkých jej súvislostiach. Úplne ignoroval jeho námietku o tom, že predseda senátu Špecializovaného trestného súdu po opakovaných vylučovaniach a spájaniach trestných vecí vylúčených obžalovaných nikdy na hlavnom pojednávaní už neoboznamoval s výpoveďami svedkov a znalcov, teda s celkovým obsahom dokazovania, ktoré bolo vykonané počas obdobia, keď ako vylúčený obžalovaný figuroval v inom samostatnom konaní. Bez náležitej odpovede zo strany všeobecných súdov ostala aj jeho námietka o tom, že jeho vinu preukazuje iba jeden priamy dôkaz (výpoveď chráneného svedka), pričom dokonca v jednom skutku vypovedal chránený svedok bez toho, aby bol očitým svedkom predmetného skutku. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že chránený svedok po zrušení prvostupňového rozsudku bezdôvodne odmietol k veci vypovedať. Navyše, k skutku v bode 9 chránený svedok vypovedal rozporne, a to čo sa týka skutočnosti, kto mal mať akú zbraň v ruke, aký nástroj a kým mal byť použitý a v akom časovom slede. Rozporne mal tento chránený

svedok podľa sťažovateľa vypovedať aj o ďalších skutkoch podľa obžaloby. Najvyšší súd nereagoval ani na sťažovateľovu námietku týkajúcu sa právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu nedovoleného ozbrojovania. Napokon výpoveď chráneného svedka, ktorá predstavuje v podstate jediný dôkaz proti sťažovateľovi, mala byť poskytnutá výmenou za jeho beztrestnosť.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

6. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení č. k. KP 3/2025-60 z 25. februára 2025 poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ v dovolaní neuplatnil všetky v ústavnej sťažnosti prezentované námietky, ale iba námietku o (i) účelovom a neprípustnom rozdeľovaní a spájaní trestných vecí, (ii) nevypočutí ním navrhovaných svedkov, (iii) nezákonnosti výsluchu jediného priameho svedka, ktorý vypovedal v pozícii chráneného svedka a (iv) námietku o skutkových pochybnostiach. Svoje zvyšné námietky mohol sťažovateľ podľa najvyššieho súdu uplatniť v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, túto možnosť však nevyužil.

7. Pokiaľ ide o nesprávne vylučovanie a následné spojenia trestných vecí, najvyšší súd odkázal na odôvodnenia napadnutého uznesenia a z neho vyplývajúci záver o tom, že sťažovateľ v tomto smere argumentoval príliš všeobecne, a to bez prepojenia tejto svojej námietky na konkrétny dôkaz, pri ktorého vykonaní by malo byť porušené jeho právo na obhajobu. Zároveň zdôraznil, že kontradiktórnosť výpovede kľúčového svedka [REDACTED] bola rešpektovaná.

8. Vo vzťahu k nevyhoveniu návrhom sťažovateľa na doplnenie dokazovania najvyšší súd odkázal na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia o tom, že dôkaznej iniciatívy sťažovateľa bola venovaná náležitá pozornosť. Osobitne v tomto smere poukázal na prvostupňový rozsudok a záver o nadbytočnosti vypočutia navrhovaných svedkov vzhľadom na skutočnosť, že skutky, na ktoré sa v návrhu poukazovalo, mal Špecializovaný trestný súd za preukázané inými dôkazmi, ktoré sú uvedené a vyhodnotené pri týchto jednotlivých skutkoch. Ďalej najvyšší súd poukázal na záver Špecializovaného trestného súdu o tom, že tento viac nebude predvolávať svedkov navrhnutých obhajobou a prokurátorom, ktorí neboli vypočutí v prípravnom konaní a že ich výsluchy vykoná iba za predpokladu ich zabezpečenia stranami, pretože ich prítomnosť nevedel opakovane zabezpečiť z dôvodu pobytu týchto svedkov v cudzine, resp. z dôvodu ich nezastihnuteľnosti.

9. K námietke nezákonnosti výpovede chráneného svedka najvyšší súd opätovne odkázal na svoje závery vyjadrené v napadnutom uznesení, ako aj na skutočnosť, že ústavným súdom už boli aprobované vo veci iného obvineného (III. ÚS 343/2022).

10. Napokon vo vzťahu k námietke skutkových pochybností najvyšší súd uviedol, že táto námietka sťažovateľa presahovala rámec dovolacieho prieskumu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

III.2. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ vo svojej replike oznámil, že v celom rozsahu zotrúva na svojej argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

12. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Predmetom prijatej časti ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením.

14. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

16. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

17. Ústavný súd vstupuje do rozhodnutí všeobecných súdov vtedy, ak došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. III. ÚS 455/2020, III. ÚS 216/2023). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (m. m. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021, III. ÚS 216/2023).

18. Inštitút spolupracujúcej osoby predstavuje významný a prospešný trestno-procesný inštitút, ktorého účelom je zvyčajne prekonať dôkaznú núdzu pri závažnej trestnej činnosti, ktorej odhaľovanie a preukazovanie je spravidla spájané s osobitnými ťažkosťami. Ide o legitímny nástroj v boji najmä proti organizovaným formám trestnej činnosti, často proti sofistikovanej kriminalite (osobitne náročnej napríklad spôsobom, rozsahom alebo subjektami jej páchania), ktorej prostriedky a prejavy sa častokrát prelínajú s legálnymi aktivitami, a tak sťažujú jej odhaľovanie a dokumentovanie. Takáto trestná činnosť je často organizovaná na viacerých úrovniach, kde sa všetci páchatelia mnohokrát ani navzájom nepoznajú (napr. v záujme bezpečnosti najmä jej vedúcich predstaviteľov), je sprevádzaná používaním utajovaných spôsobov a foriem modernej komunikácie a organizovaná na rôznych miestach, častokrát nielen v rámci jedného štátu. Všetky tieto činitele, jednotlivo aj v kombinácii, potom prispievajú k tomu, že takáto trestná činnosť nie je odhalená vôbec, prípadne dostatočne včas. Zmyslom využitia inštitútu spolupracujúcej osoby je tak v rámci už uvedených skutočností záujem štátu odhaliť závažnú a inak ťažko dokázateľnú trestnú činnosť a napomôcť tak k splneniu účelu trestného konania (§ 1 Trestného poriadku).

19. Prvýkrát je možné pojem „spolupracujúci svedok“ (resp. korunný svedok) vo vzťahu k trestnému konaniu dohľadať v dôvodovej správe k zákonu č. 457/2003 Z. z., ktorým sa novelizoval vtedajší Trestný poriadok (zákon č. 141/1961 Zb. účinný do 31. decembra 2005, pozn.). Tá zavedenie tohto trestno-procesného inštitútu odôvodňovala najmä častou dôkaznou núdzou pri vyšetrovaní korupcie a organizovanej trestnej činnosti a z tohto dôvodu sa preto navrhlo výslovne upraviť v Trestnom poriadku postup orgánov činných v trestnom konaní v prípade osoby, ktorá sa spolupodieľala na páchaní trestnej činnosti, avšak dobrovoľne sa rozhodla pre spoluprácu. U takej osoby následne dôvodová správa predpokladala možnosť vyvolať určité zákonné úľavy v podobe dočasného odloženia vznesenia obvinenia, prípadne prerušenie trestného stíhania (ak obvinenie bolo už vznesené) s tým, že „prokurátor sa bude môcť rozhodnúť následne na základe svedectva tejto osoby v konaní o trestnom čine, v ktorom táto osoba vystupovala ako svedok, či voči nej zastaví trestné stíhanie, alebo bude pre takúto osobu požadovať mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody“.

20. Z už zmieneného legálneho ukotvenia využitia spolupracujúceho svedka v trestnom konaní je zrejmé, že jeho osobitosť spočíva v tom, že tento sa zvyčajne podieľa (priamo alebo nepriamo) na trestnej činnosti, ktorej objasňovanie je predmetom trestného konania. Práve z tejto skutočnosti možno následne odvodiť výhody jeho využitia pre účely dokazovania, keďže jeho znalosti o okolnostiach, za ktorých malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, o pomeroch či osobách, s ktorými trestnú činnosť mal páchať sám, totiž vyplňajú (ako už bolo naznačené) inak často neprekonateľnú dôkaznú núdzu v trestnom konaní. Ústavný súd však nabáda k obozretnosti, pretože tieto isté dôvody predstavujú pre trestné konanie paradoxne aj riziko, ktoré na účely spravodlivého konania nemožno ignorovať. Najväčším rizikom tohto dôkazného prostriedku (a dôkazu z neho získaného) je jeho objektivita, ktorá môže byť deformovaná vlastnými motívmi osoby, ktorá v tomto procesnom postavení vypovedá. Tie reprezentujú okolnosti, ktoré vo sfére vnútorného psychického stavu skutočne (nie iba formálne navonok) vedú obvineného k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní. Najčastejšie medzi ne môže patriť napríklad snaha získať pre seba výhodu nižšieho trestu, dosiahnuť pre seba zastavenie trestného stíhania, podmienené zastavenie trestného stíhania, snaha zakryť trestnú činnosť inej osoby, zámer pomstiť sa iným osobám alebo zámer za odmenu alebo iný prospech vypovedať úmyselne lživu proti ostatným. Proces voľného hodnotenia dôkazov musí preto sprevádzať systém určitých procesných garancií, ktoré pre účely ústavného prieskumu zaručia, že trestné konanie ako celok bude spravodlivé (I. ÚS 245/2024).

21. Aj judikatúra ESLP v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody rovnako upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESLP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Atanasov proti Bulharsku z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Cornelis proti Holandsku z 25. 5. 2004, sťažnosť č. 994/03). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí (m. m. III. ÚS 758/2016, I. ÚS 292/2020).

22. Európsky súd pre ľudské práva rovnako vo svojej judikatúre (rozsudok vo veci Habran a Dalem proti Belgicku zo 17. 1. 2017, sťažnosti č. 43000/11 a č. 49380/11) pripúšťa možnosť výpovede spolupracujúceho svedka ako vo významnej miere usvedčujúceho dôkazu, ale obligatórnou povinnosťou v týchto prípadoch je vykonanie takéhoto dôkazu v kontradiktórnom konaní. V tomto smere je potrebné predovšetkým skúmať použitie tzv. vyvažujúcich opatrení, ktorými sú zabezpečenie možnosti obhajobe klásť spolupracujúcemu obvinenému otázky; nutnosť podpory jeho výpovede aj prostredníctvom iných dôkazov; zváženie rizika prípadnej tendenčnosti výpovede takéhoto svedka priamo samotnými súdmi (napr. Čentíš, J., Beleš, A. Európske aspekty inštitútu spolupracujúceho obvineného. In: Justičná revue. roč. 72. 2020, č. 3. s. 379 – 388, m. m. III. ÚS 343/2022).

23. V zásade neplatí ani téza, že na základe výpovede spolupracujúceho svedka, tzv. kajúcnika, nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takéhoto svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať (m. m. III. ÚS 343/2022, III. ÚS 179/2025).

24. Pokiaľ ide o povinnosť zabezpečiť prítomnosť svedkov, vnútroštátne orgány sú podľa EŠLP povinné vyvinúť primerané úsilie na zabezpečenie ich prítomnosti (rozsudok vo veci Karpenko proti Rusku z 13. 3. 2012, sťažnosť č. 5605/04, bod 62). Avšak aj v tomto ohľade platí *impossibilium nulla est obligatio*, teda nemožné nezakladá povinnosť (rozsudok vo veci Gossa proti Poľsku z 9. 1. 2007, sťažnosť č. 47986/99, bod 55).

25. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom ako odvolacím rozhodnutím a napadnutým uznesením ako dovolacím rozhodnutím. Ústavný súd pripomína, že námietky, ktoré sťažovateľ proti napadnutému rozsudku nemohol riadnym spôsobom uplatniť v ním podanom dovolaní, môže uplatniť v ústavnej sťažnosti proti samotnému napadnutému rozsudku, pričom lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku mu v tomto smere ostáva zachovaná (§ 124 posledná veta zákona o ústavnom súde). Zohľadňujúc obsah, ako aj previazanosť námietok sťažovateľa, ktorý svoje námietky smeruje proti najvyššiemu súdu bez konkrétnejšieho rozlišovania odvolacieho a dovolacieho konania, ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutia spoločne.

26. V okolnostiach tejto veci ústavný súd musí ďalej konštatovať, že samotné ústavnoprávne námietky sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, sú v jeho ústavnej sťažnosti formulované všeobecne, čo do značnej miery limituje priestor ústavného súdu na ich meritórne preskúmanie. Sťažovateľ napríklad vo všeobecnosti namieta, že najvyšší súd sa „dôsledne nevysporiadal s jeho obhajobou“, resp. sa „nezaoberal množstvom zásadných hmotných, ako aj procesných pochybení“ a ani s jeho námietkou odôvodnenia výroku o treste, ako aj to, že „nepodrobil objektívnej kritike konanie senátu špecializovaného súdu“. Sťažovateľ však bližšie už neuviedol, ktoré jeho konkrétne námietky boli nedostatočne vyhodnotené, aké jeho obhajobné argumenty boli ignorované, čo v zmysle príslušných ustanovení

ústavy predstavujú „štandardy objektívnej kritiky“ a v akom konkrétnom aspekte neboli rešpektované. Rovnaký záver možno uplatniť aj k sťažovateľovej relatívne všeobecnej námietke o porušení práva na obhajobu z dôvodu, že Špecializovaný trestný súd nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, keď sťažovateľ pred ústavným súdom nepoukázal na konkrétny ním navrhovaný dôkaz a ani na jeho prípadný dopad na trestné konanie a osobitne nezdôvodnil, prečo odpoveď všeobecných súdov (samostatne alebo v kombinácii s inými skutočnosťami) nemožno považovať za dostatočnú či presvedčivú.

27. V tomto smere ústavný súd zdôrazňuje, že nemôže nahrádzať aktivitu kvalifikovaného právneho zástupcu a že ústavná sťažnosť nie je ďalším opravným prostriedkom v rámci sústavy všeobecných súdov. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že mu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, resp. nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Povinnosť chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni patrí teda predovšetkým všeobecným súdom. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím všeobecného súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

28. Za dostatočne konkrétne námietky prezentované v ústavnej sťažnosti možno vzhľadom na už uvedené podľa ústavného súdu považovať (i) námietku nezákonnosti dôkazu výpovede chráneného svedka a nedostatku nepriamych dôkazov na jej podporu v kombinácii s poskytnutím benefitu za jeho výpoveď, (ii) námietku nedôvodného a nezákonného vylúčovania konaní o obžalovaných na samostatné konania a (iii) námietku nenaplnenia skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami.

IV.1. K námietke nezákonnosti výpovede chráneného svedka (spolupracujúceho obvineného):

29. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že výpoveď chráneného svedka bola nezákonná, predstavovala iba jeden priamy a osamotený dôkaz proti nemu, že tento chránený svedok neskôr bezdôvodne odmietol vypovedať, že jeho výpoveď bola vnútorne rozporná a že všeobecné súdy dostatočným spôsobom nevyhodnotili skutočnosť, že mohol získať benefit vo forme beztrestnosti.

30. Ústavný súd z napadnutých rozhodnutí a predloženého súdneho spisu zistil, že chránený svedok mal v čase rozhodovania najvyššieho súdu prerušené trestné stíhanie podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku.

31. Najvyšší súd v napadnutých rozhodnutiach poukázal na skutočnosť, že tento chránený svedok bol členom zločineckej skupiny od začiatku až do jej konca a že bol účastníkom stíhanej trestnej činnosti, o ktorej vypovedal už v prípravnom konaní. Sťažovateľovi bola daná možnosť výsluchu

chráneného svedka, ktorý bol na hlavnom pojednávaní vypočúvaný prostredníctvom technického zariadenia na prenos zvuku a obrazu a do detailov zopakoval výpoveď z prípravného konania (v prípravnom konaní chránený svedok vypovedal celkovo deväťkrát, k jednotlivým skutkom sa vyjadroval opakovane a reagoval aj na výpovede sťažovateľa a ďalších obvinených, pred súdom vypovedal prostredníctvom technického zariadenia najskôr spontánne a potom odpovedal na množstvo otázok zo strany prokurátora, obvinených a ich obhajcov, pozn.). Najvyšší súd v napadnutom rozsudku a rovnako aj v napadnutom uznesení ďalej zdôraznil, že chránený svedok vypovedal zhodne a bez rozporov v tých súvislostiach, ktoré boli v danej veci a vo vzťahu k sťažovateľovi podstatné, a to aj pri opise jednotlivostí a detailov spáchaných skutkov. Pokiaľ sa v niektorých čiastkových okolnostiach jeho výpoveď nezhodovala (sťažovateľom tvrdené odchýlky pri skutku v bode 9 vo vzťahu k tomu, „*kto mal mať akú zbraň v ruke, aký nástroj a kým mal byť použitý a v akom časovom slede*“), podľa najvyššieho súdu nešlo o odchýlky podstatné, resp. išlo o okolnosti skôr okrajové, nepodstatné a sčasti zamerané mimo podstatu skutkov, ktoré sú, navyše, bežné pri odstupe času v súvislosti so slabnutím pamäťovej stopy. K uvedenému ústavný súd s odkazom na predložené dokumenty dopĺňa, že pri skutku v bode 9, teda „*polámaní*“ [REDAKOVANÉ], bola vina sťažovateľa preukazovaná nielen výpoveďou chráneného svedka, ale aj výpoveďou poškodeného, jeho manželky a syna, príslušníkov Policajného zboru, ako aj výsledkami znaleckého dokazovania, a to predovšetkým vo vzťahu k napadnutiu a zraneniam poškodeného, ako aj výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k počtu páchatel'ov skutku, použitej zbrani a úteku páchatel'ov z miesta činu.

32. Pokiaľ ide o odmietnutie výpovede zo strany chráneného svedka na hlavnom pojednávaní po vrátení veci na ďalšie konanie v nadväznosti na zrušujúce odvolacie uznesenie sp. zn. 2 Toš 4/2009 z 26. februára 2010, ústavný súd sa presvedčil, že odopretie výpovede tohto svedka sa uskutočnilo s odôvodnením, že by si mohol privodiť trestné stíhanie, ako aj s poukazom na ním tvrdený strach o zdravie a život (§ 130 ods. 2 Trestného poriadku). Navyše, ako na to poukázal opakovane aj najvyšší súd, už uvedené nič nezmenilo na skutočnosti, že sťažovateľ mal v trestnom konaní možnosť spochybníť výpoveď chráneného svedka, a to všeobecne, ako aj v konkrétnostiach.

33. Najvyšší súd v napadnutom uznesení (s. 89 a nasl.) ďalej s odkazom na závery zrušujúceho odvolacieho uznesenia sp. zn. 2 Toš 4/2009 z 26. februára 2010 zrekapituloval, že chránenému svedkovi bolo v súlade so zákonom dočasne odložené vznesenie obvinenia, že chránený svedok bol medzičasom vyradený z programu ochrany pre hrubé porušenie podmienok ochrannej dohody a že tento chránený svedok na hlavnom pojednávaní 25. októbra 2010 po poučení odmietol vypovedať, aby si neprivodil trestné stíhanie, pričom naďalej trval na všetkých svojich výpovediach, na ktorých nechcel nič zmeniť. Zákonnosť predchádzajúcich výpovedí chráneného svedka len na základe uvedeného tak nebola podľa najvyššieho súdu spochybnená. Súdny nižšieho stupňa sa podľa napadnutého uznesenia starostlivo zaoberali otázkou posúdenia hodnovernosti chráneného svedka a vyhodnocovaním pravdivosti jeho jednotlivých tvrdení. Najvyšší súd zdôraznil, že chránený svedok bol jednou z osôb osobne účastnou na činnosti zločineckej skupiny, ktorej štruktúru a fungovanie dôverne poznal. Chránený svedok vypovedal o rôznych okolnostiach výlučne a na základe vlastných osobne prežitých udalostí, vypovedal vo veci opakovane a v esenciálnych častiach totožne. Výpoveď chráneného svedka ku skutkom pod bodmi 1) až 17) a 19) až 20) bola podporená sústavou nepriamych dôkazov. Paušálne popieranie celej trestnej činnosti a paušálne spochybňovanie vierohodnosti chráneného svedka zo strany sťažovateľa

a ďalších obvinených vyznelo podľa najvyššieho súdu nekriticky. Najvyšší súd ďalej poukázal na skutočnosť, že chránený svedok sa sám priznal k celej trestnej činnosti vrátane najzávažnejších skutkov úkladných vražd. Výpoveď chráneného svedka bola preverovaná vo vzťahu k jednotlivým skutkom obsahom celého radu iných dôkazov. Z výsledkov forenzo-psychologického vyšetrenia chráneného svedka ďalej vyplynulo, že tento svedok má priemerný intelektový a pamäťový výkon, neboli u neho zistené známky duševného ochorenia alebo emočnej poruchy, mal zachovanú schopnosť správne vnímať a reprodukovať realitu, nebola u neho zistená tendencia ku konfabuláciám ani tendencia k zväčšovaniu či zmenšovaniu obsahu výpovedí, resp. zásadným zmenám ich obsahu, pričom príslušný znalec dospel k záveru, že jednotlivé udalosti tento svedok opisoval s adekvátnym emočným sprievodom, keď u neho boli zjavné známky emočného napätia (napr. keď hovoril o možnej reakcii rodičov na svoje správanie, tak plakal, pričom reakcia plaču na znalca pôsobila prirodzene). Ďalej, v subteste, ktorý zachytáva schopnosť jeho správneho vnímania a interpretovania sociálnych situácií, mal tento svedok subjektívne najlepší výsledok a neboli u neho zistené ani známky zvýšenej sugestibility a ani také osobnostné rysy, ktoré by poukazovali na povahovú charakteristiku úmyselne a cieľavedome skresľovať vnímané okolnosti, resp. motiváciu ku klamaniu. Vo vzťahu k autoritám mal podľa záverov napadnutých rozhodnutí chránený svedok skôr tendenciu k pasivite, nie tendenciu sa presadzovať. Najvyšší súd ďalej v napadnutom uznesení zdôraznil, že chránený svedok v čase svojej výpovede v prípravnom konaní ani nevedel, či a s akými dôkazmi bude jeho výpoveď v budúcnosti konfrontovaná. V tomto smere ďalej objasnil, že jeho rozhodnutie získať pre seba výhodu je realizovateľné len v prípade, ak hovorí pravdu, avšak je rizikové v prípade, ak sa ním uvádzané okolnosti neskôr ukážu ako vymyslené, čím by sa jeho osobná pozícia nevyhnutne skomplikovala.

34. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že bol uznaný vinným iba na základe výpovede chráneného svedka, ústavný súd po oboznámení sa s napadnutými rozhodnutiami konštatuje, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo skutkov v bodoch 1, 7, 8, 9, 11 a 19. Z napadnutého rozsudku a napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd pri týchto skutkoch poukázal nielen na výpoveď chráneného svedka, ako to vo všeobecnosti namieta sťažovateľ, ale konkrétne aj na ďalšie zabezpečené dôkazy - pri skutku 1), teda založení zločineckej skupiny, aj na výpovede ďalších svedkov, okolnosti pri skutku [REDAKOVANÉ], na ktoré chránený svedok poukázal ešte pred nájdením jeho tela, obhliadku pivnice, kde boli uložené zbrane pre zločineckú skupinu, ako aj expertízu k neskôr nájdeným zbraniam v inej pivnici; pri skutku 7), teda rozbití hracích automatov v herniach Liberty a Monaco, a pri skutku 8), teda rozbití hracích automatov v bare Fontána Club a pivárni Harley, aj na výpovede viacerých svedkov, znalecký posudok a na zápisnicu z ohliadky miesta činu; pri skutku 9), teda spôsobení ťažkej ujmy na zdraví [REDAKOVANÉ], aj na výpovede viacerých ďalších svedkov a znalecký posudok; pri skutku 11), teda spôsobení ťažkej ujmy na zdraví [REDAKOVANÉ], aj na výpovede viacerých svedkov a zápisnicu o obhliadke miesta činu; a napokon pri skutku 19), teda podpálení ťahača, aj na zápisnicu o ohliadke miesta činu a odborné vyjadrenie o spôsobe podpálenia tohto ťahača, ako aj na výpoveď svedka. Sťažovateľ prezentované závery najvyššieho súdu pred ústavným súdom konkrétnym a ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil, keď len generálne namieta rovnako ako pred všeobecnými súdmi, že bol odsúdený iba na základe výpovede chráneného svedka. Špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku (s. 267) v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že viacerí obvinení ani len nepopisovali, že by sa konkrétny skutok mal stať inak, ani nepreukazovali, že v čase spáchania

skutkov mali byť na inom mieste, a teda skutok či skutky ani nemohli vykonať, ale iba vo všeobecnosti spochybňovali dôveryhodnosť chráneného svedka (napr. tým, že malo podľa ich informácií ísť o niekoľkonásobného vraha). Nad rámec uvedeného sa žiada zo strany ústavného súdu doplniť, že obdobnú procesnú taktiku zvolil aj sťažovateľ, keď k jednotlivým skutkom odmietol vypovedať a svoju obhajobu založil na paušálnom spochybňovaní chráneného svedka.

35. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na podporu svojej argumentácie aj na nevykonanie ním navrhovaných dôkazov, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadne konkrétne dôkazy neoznačil a opäť iba vo všeobecnosti a veľmi stručne uviedol, že najvyšší súd „*nevyhovel návrhom na vykonanie dôkazov*“. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ pred najvyšším súdom ako súdom dovolacím namietal, že prvostupňový súd nevyvinul dostatočné úsilie na zabezpečenie prítomnosti svedkov. Najvyšší súd k predmetnej námietke sťažovateľa uviedol (s. 146 a nasl. napadnutého uznesenia), že v konaní bolo vykonaných množstvo dôkazov, po ktorých vykonaní súdy nižšieho stupňa považovali skutkový stav za preukázaný. Ďalej odkázal na svoje závery vo vzťahu k obdobnej námietke obvineného [REDAKOVANÉ] o tom, že o dôkazných návrhoch bolo riadne rozhodnuté na pojednávaní s odôvodnením, že predmetné návrhy boli nadbytočné, keďže skutky boli preukázané inými dôkazmi, a že výsluchy viacerých svedkov, ktorí boli navrhnutí obhajobou, ale aj prokurátorom a ktorí neboli vypočutí v prípravnom konaní, budú vykonané v prípade ich zabezpečenia procesnými stranami, keďže ich prítomnosť konajúci súd nevedel opakovane zabezpečiť z dôvodu ich pobytu v cudzine, resp. z dôvodu ich nezastihnuteľnosti. Ďalej poukázal na to, že aktuálny pobyt viacerých navrhovaných svedkov sa nepodarilo zistiť napriek značnému úsiliu zo strany Špecializovaného trestného súdu ako súdu prvého stupňa (tento sa opakovane snažil o doručovanie predvolaní i o predvedenie viacerých svedkov, pričom sústavnou snahou o zabezpečenie týchto svedkov sa neúmerne predlžovalo trestné konanie, ktoré sa už tak predlžilo pre obštrukčné správanie obvinených, pozn.). Sťažovateľ relevantným spôsobom nespochybnil záver najvyššieho súdu o opakovanej, avšak bezvýslednej snahe zabezpečiť prítomnosť dotknutých svedkov, ani nepoukázal na spôsob, akým by bolo možné zistiť ich pobyt a následne zabezpečiť ich prítomnosť, ale iba paušálne poukázal na ním vnímanú nedostatočnú snahu zo strany Špecializovaného trestného súdu. Nad rámec uvedeného sa žiada doplniť, že sťažovateľom tvrdené návrhy na doplnenie dokazovania predstavovali predovšetkým návrhy iných obvinených na doplnenie dokazovania (v prvom rade obvineného [REDAKOVANÉ]) a že každému z nich sa podrobným spôsobom venoval už Špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku (s. 252 až 260).

36. Ústavný súd sa tak presvedčil, že výpoveď chráneného svedka nemožno s ohľadom na argumentáciu sťažovateľa považovať za nezákonnú, že jeho výpoveď nepredstavovala iba jediný, resp. osamotený dôkaz proti sťažovateľovi, ale bola podporená radom nepriamych dôkazov, a že neskoršie odmietnutie chráneného svedka vypovedať nebolo bezdôvodné, ako to tvrdí sťažovateľ, ale založené na príslušných zákonných dôvodoch. Sťažovateľom tvrdená rozpornosť výpovede chráneného svedka, a to v jej podstatných okolnostiach, nebola zo strany sťažovateľa relevantným spôsobom preukázaná, a to ako pred všeobecnými súdmi, tak ani pred ústavným súdom.

37. Ústavný súd ďalej konštatuje, že túto vec je potrebné odlíšiť od nálezu vo veci sp. zn. I. ÚS 245/2024 z 30. októbra 2024, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie práv iného sťažovateľa (spoluobžalovaného) napadnutým uznesením z dôvodu nedostatočného odôvodnenia

vo vzťahu k jeho námietke o usvedčení z trestnej činnosti nad rámec výpovede spolupracujúceho svedka, ako aj vo vzťahu k námietke o poskytnutých výhodách spolupracujúcemu svedkovi a ich vyhodnotení s ohľadom na nevykonanie spoluobžalovaným navrhovaných dôkazov. Sťažovateľ v označenej inej veci totiž konkrétnym a ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybňoval nepriame dôkazy proti nemu, resp. ich absenciu, a tým aj hodnovernosť výpovede chráneného svedka, a to vo vzťahu k iným skutkom, za ktoré sťažovateľ v tejto veci ani nebol obvinený (skutok v bode 20, teda pokus vraždy [REDAKOVANÉ], a skutok v bode 13, teda lúpežné prepadnutie [REDAKOVANÉ]).

38. Pokiaľ sťažovateľ na podporu svojej všeobecnej argumentácie k nedôveryhodnosti chráneného svedka tvrdí, že tento vypovedal aj o skutku, na ktorom on sám nebol účastný, z predložených dokumentov vyplýva, že ide o skutok v bode 18, z ktorého spáchania sťažovateľ ani len nebol obvinený. Navyše, chránený svedok k predmetnému skutku sám vypovedal, že o jeho okolnostiach sa dozvedel iba sprostredkovaně.

39. Vzhľadom na už uvedené nebolo možné považovať predmetnú námietku sťažovateľa za dôvodnú.

IV.2. K námietke nedôvodného a nezákonného vylúčovania na samostatné konanie:

40. K namietanému nedôvodnému a nezákonnému vylúčovaniu na samostatné konanie a absencii možnosti posúdiť vec vo všetkých súvislostiach najvyšší súd (s. 142 napadnutého uznesenia) v prvom rade upriamil pozornosť na všeobecný charakter námietky sťažovateľa, ktorý poukázal na priebeh konania a opakované vylúčovania a spájania, pričom však nepoukázal na žiadne konkrétne dôkazy, ktorých by sa týmto ním opísaný postup negatívnym spôsobom dotkol. Najvyšší súd ďalej upresnil, že dôvodom opätovného vylúčovania trestných vecí niektorých obvinených na samostatné konania bolo urýchlenie konania a prekonanie prekážky v konaní hlavného pojednávania, pričom konajúci súd následne spojil veci do spoločného konania a vyhlásil jeden rozsudok. V tomto smere odkázal na záver Špecializovaného trestného súdu o obštrukciách zo strany obžalovaných, ktorí sa z rôznych dôvodov nedostavovali na hlavné pojednávanie (na tento účel Špecializovaný trestný súd vytvoril v súdnom spise aj tabuľku pojednávania a účasti na nich, pozn.). Pre úplnosť zdôraznil, že pri chránenom svedkovi bola kontradiktórnosť konania rešpektovaná a že tento svedok bol vypočúvaný na hlavnom pojednávaní ešte pred namietaným vylúčením vecí na samostatné konanie.

41. Prezentované závery najvyššieho súdu neboli zo strany sťažovateľa ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybnené, a preto ani tejto námietke sťažovateľa nemohol ústavný súd prisvedčiť.

IV.3. K námietke nenaplnenia skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania:

42. Napokon, pokiaľ ide o námietku nenaplnenia skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na okolnosti danej trestnej veci a procesnú taktiku, ktorú si sťažovateľ v trestnom konaní zvolil.

43. Z predložených dokumentov vyplýva, že sťažovateľ v konaní pred Špecializovaným trestným súdom vo vzťahu ku skutku v bode 11 (spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví [REDAKOVANÉ]) odoprel vypovedať a v prípravnom konaní uviedol len to, že s poškodeným bol kamarát, a teda

nemal dôvod mu ubližovať. V odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sťažovateľ namietal, že strelná zbraň, ktorú mal použiť pri spáchaní skutku, nebola podrobená znaleckému skúmaniu na účel zistenia, či skutočne išlo o strelnú zbraň podľa príslušného zákona. V dovolaní napokon namietal, že strelná zbraň nebola podrobená znaleckému skúmaniu a že mohlo ísť o atrapu.

44. Špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku poukázal na to, že zbrane použité na spáchanie predmetného skutku boli uložené v pivnici na [REDAKOVANÉ] ulici a boli vydané [REDAKOVANÉ], pričom Špecializovaný trestný súd nemal pochybnosť o tom, že ide o takéto zbrane. Najvyšší súd ako súd odvolací v plnej miere odkázal na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Najvyšší súd ako súd dovolací sa k tomuto aspektu prípadu osobitne nevyjadril.

45. Ústavný súd s ohľadom na uvedené konštatuje, že sťažovateľ si zvolil určitú procesnú taktiku [odopretie výpovede a až následne spochybňovanie strelnej zbrane ako takej v odvolaní, resp. v dovolaní v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom], pričom sám mal možnosť aktívne sa brániť minimálne tým, že by takéto znalecké skúmanie sám navrhol vykonať, a to či už pred konajúcim Špecializovaným trestným súdom, alebo pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím. Ak najvyšší súd odkázal na záver Špecializovaného trestného súdu o absencii akejkoľvek pochybnosti o tom, že ide o takúto strelnú zbraň, teda to mal za preukázané z výpovede chráneného svedka a zo zaistených dôkazov, nemožno mu vzhľadom na procesnú pasivitu sťažovateľa vyčítať pochybenie v intenzite, ktorá by narúšala spravodlivosť konania ako celku. Ak mal sťažovateľ pochybnosti o konkrétnej zbrani v zmysle, že mohlo ísť o atrapu, mohol sám navrhnúť znalecké skúmanie vo vzťahu k tejto zbrani. Ak sťažovateľ, ktorý bol v konaní pred všeobecnými súdmi zastúpený obhajcom, ostal v tomto smere v rozhodnom čase pasívny, nemožno zodpovednosť za túto jeho pasivitu automaticky prenášať na konajúce súdy, ktoré v konaní postupovali v súlade so zákonom.

46. Na základe uvedeného nemohol ústavný súd uznať dôvodnosť ani tejto námietky sťažovateľa.

IV.4. Záver:

47. Ústavný súd presvedčil, že argumentácia sťažovateľa prezentovaná v jeho ústavnej sťažnosti nebola spôsobilá relevantným spôsobom spochybniť závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku a v napadnutom uznesení, a teda v tomto prípade nedošlo k preukázaniu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

48. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 13 dohovoru, tento na svoju aplikáciu vyžaduje preukázanie „hájitelného tvrdenia“ o porušení (iného) práva podľa dohovoru. Predmetný článok dohovoru nemá samostatnú existenciu, ale dopĺňa iné hmotné ustanovenia dohovoru a jeho protokolov (rozsudok vo veci Zavoloka proti Lotyšsku zo 7. 7. 2009, bod 35). Vzhľadom na už prezentované závery o nedôvodnosti námietok sťažovateľa a taktiež závery k možnosti uplatnenia ním prezentovaných námietok pred viacerými stupňami súdnictva nemožno uvažovať ani o porušení jeho práva podľa čl. 13 dohovoru.

49. Ústavný súd vzhľadom na všetko už uvedené dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v časti prijatej na ďalšie konanie nie je dôvodná, a preto jej nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu